

หลังบ้าน YouTuber

รู้จักตัวตนและมุมมองความคิดของเจ้าของช่องยูทูป “แบร์ฮัก”
อยากรู้ว่าทำคลิปยังไงให้รอดในยุคที่คู่แข่งมากมาย
หารายได้ยังไงให้เลี้ยงตัวเองได้...ต้องอ่าน!!!

ฉบับครั้งที่ 1

Bearhug

ช่องยูทูปที่มีผู้ติดตามกว่า 3 ล้านคน

กานต์

ซารต์

คลังบ้าน YouTuber

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับแก้ไขเดิม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่เลียง ตั้ลั้ชีวิตทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีกำรอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม 2563

พิมพ์ครั้งที่ 2 มีนาคม 2563

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของข้อมูลอมรินทร์

Bearhug (นามปากกา).

คลังบ้าน YouTuber / Bearhug: เขียน- กรุงเทพฯ, อรินทร์ฮาวทู อรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์
พับลิชชิ่ง, 2563.

(6), 244 หน้า: ภาพประกอบ (สี).

1. การตลาดอินเทอร์เน็ต. 2. การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์. 3. ยูทูเบอร์ I. ชื่อเรื่อง.

658.872 บ8ห4

DDC 658.872

ISBN 978-616-18-3503-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยกำรใหญ่ ธรวัณ สุทธิกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตถพันธ์
ที่ปรึกษาสายกำนลำนักพิมพ์ในเครือ อองอว จีระอร • บรรณำธิกำรอำนวยกำร สิทธิกำนต์ ผลงำม
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ รัฐวรนัน พัฒนเมษฐ์ตอดุล

บรรณำธิกำร ธิงงำ พิษวณิษฐ์ • ศิลปกรรม ศิริพร เสนมยอด
คอมพิวเตอร้ จีระนัยย์ ค่ำจันหมร์ • พิลูจนำ้กำร ลดำย พัฒนเมษฐ์

แยกสีและพิมพ์ที่

ส่ำยฐรำงโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (หมทษน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดสำหน่ยโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร้ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบำงกำรย - จงถนอม ตำบลหมทส่ำลั้ อำเภอบำงกำรย จังหวัตหมทสิริ 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 Homepage: <http://www.nain.com>

รำค 295 บำท

สนธิ่งซื้อหนังสือจำนวนหมก

โปรดดอ 06-5661-4621

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์ (6)

คำนำผู้เขียน (8)

- 01 -

“ซารต์” นักบัญชีสายเนิร์ด
สู่ยูทูปเบอร์สายกิน

03

- 02 -

“กานต์” รู้ตัวอีกที
เราก็เป็นยูทูปเบอร์ซะแล้ว

23

- 03 -

กว่าจะเป็น “แบร์อีก”

34

- 04 -

How to be a YouTuber
(ที่มีคนติดตามเป็นล้าน)

48

- 05 -

ก้าวแรกบนเส้นทางของ
“ยูทูปเบอร์”

79

- 06 -

กว่าจะออกมาเป็น 1 คลิป
(แบบเจาะลึก)

95

- 07 -
 สิ่งทีแบร์ฮักทำ
 และจะไม่ทำเด็ดขาด!
 110

- 08 -
 สารพัดปัญหาบนเส้นทาง
 ที่เรียกว่า “ยูทูเบอร์”
 128

- 09 -
 วิธีทำเงินจากยูทูบ
 147

- 10 -
 ในวันที่ชีวิตมีขึ้นมีลง
 รับมือยังไง จะไปต่อยังไง
 178

- 11 -
 จากใจแบร์ฮัก
 ถึงแฟนคลับ
 189

- ตอนพิเศษ -
 จากยูทูเบอร์สู่การทำ
 ธุรกิจ Bear House
 202

บทส่งท้าย
 227
 Special Photobook
 230

คู่มือชาวบ้าน
01

“চার্ত”
นักบัญชีสายเนิร์ด
สู่ยูทูปเบอร์สายกิน

ตัวอย่าง

“ซาร์ตคิดเสมอว่า
คอนเทนต์ออนไลน์ที่ดีต้องจริงใจกับคนดู
เพราะเชื่อว่าคนดูต้องสัมผัสได้แน่ๆ”

เพื่อน ๆ อาจจะยังไม่รู้ว่า สมัยเด็ก ๆ ชาร์ตเคยฝันอยาก
จะเป็นดารา!

ชาร์ตอยากเล่นละคร อยากเป็นที่รู้จัก แต่เรื่องนี้
ก็เป็นความฝันที่ดูเป็นจริงได้ยากมาก ๆ เพราะชาร์ต
เป็นคนขี้อาย ไม่มั่นใจในตัวเอง ครอบครัวก็ไม่ได้มีอะไร
เกี่ยวกับสายวงการบันเทิงเลย สุดท้ายก็เลยไม่ได้ต่อยอด
ความฝันใดๆ ทั้งสิ้น

ชีวิตวัยเด็ก ชาร์ตเป็นเด็กเนิร์ดที่ตั้งใจเรียน ซึ่ง
ก็น่าจะไม่ต่างกับเด็กไทยในเมืองหลายคน เวลาว่างต้อง
อ่านหนังสือและเรียนพิเศษ ช่วงใกล้สอบวันจันทร์ถึงศุกร์
หลังเลิกเรียนก็ไปเรียนพิเศษต่อ วันหยุดเสาร์อาทิตย์
ช่วงเข้าห้องเรียน พอออกมาพระอาทิตย์ตกไปแล้ว
ซะงั้น

เหตุผลที่ชาร์ตเรียนเยอะ เพราะชาร์ตไม่รู้ว่าตัวเอง
ชอบด้านไหน ไม่รู้ว่าโตมาอยากเป็นอะไร เลยคิดว่าเรียน
เผื่อไว้ก่อนดีที่สุด ตอนนั้นชาร์ตเชื่อว่า ถ้าเราเกรดดี ๆ
มีความรู้เยอะ ๆ เราก็จะเลือกคณะได้เยอะ (แล้วเราก็มี
ตัวเลือกเยอะจริงๆ เยอะ...จนเครียดเลย ฮ่า ๆ)

พอจบ ม.6 ถึงเวลาต้องเลือกคณะ ชาร์ตก็เข้าวังวนของเด็กที่ไร้เป้าหมาย ความยากที่สุดคือการเลือกคณะ รองลงมาคือ การเลือกมหาวิทยาลัย เพราะชาร์ตคิดว่า สิ่งที่เราเลือกนี้จะส่งผลต่อชีวิตเราไปตลอดกาล แล้วถ้าเลือกผิด เราก็ต้องเสียเวลาชีวิตอีก ซึ่งอาจใช้เวลาไปถึงสองปี

ในตอนนั้น ชาร์ตไปหาซื้อหนังสือแนวพัฒนาตัวเองในร้านหนังสือใกล้บ้าน ระหว่างที่เปิดหนังสือกราดๆ ก็ไปเจอประโยคหนึ่งในหนังสือเขียนเอาไว้ว่า...

“มันยากมากที่เราจะรู้ว่าเราถนัดอะไร แต่มันง่ายกว่าที่เราจะรู้ว่าเราไม่ถนัดอะไร”

ใครจะไปรู้ว่าแค่ประโยคเดียวในตอนนั้น มันมีส่วนในการช่วยชีวิตเราสุดๆ จนถึงทุกวันนี้!

จริงอย่างที่หนังสือบอก บางครั้งการตัดตัวเลือกอาจจะง่ายกว่าการเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากตัวเลือกจำนวนมากๆ เช่น ถ้ามีเค้กอร่อยเทพๆ 10 ร้านดัง แต่เราต้องเลือกกินแค่ชิ้นเดียว ถ้าเราลองตัดตัวเลือกออกที่ละร้าน มันน่าจะง่ายกว่าต้องนั่งเทียบเค้ก 10 ชิ้นแน่ๆ

ในตอนนั้น ชาร์ตจึงนั่งลิสต์คณะทั้งหมดที่คิดออก แล้วตัดตัวเลือกไปเรื่อย ๆ สุดท้ายจึงเหลือข้อเดียว คือ “บัญชีและบริหาร” อาจเพราะในใจลึกๆ แล้วชาร์ตก็อยากเป็นนักธุรกิจ อยากขายของ (สมัยเด็กๆ ป้าชอบพาไปนั่งดูตอนป้าเจรจาธุรกิจ เขามองว่ามันน่าจะสนุกดี) ชาร์ตเลือกมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพราะเป็นหนึ่งในมหา'ลัยที่ขึ้นชื่อเรื่องการบัญชี โดยหวังว่าการที่ได้เข้าไปเรียนที่นี่ จะทำให้เราได้เจอเพื่อนที่อื่นกับการทำธุรกิจแบบป้า สังคมรอบตัวจะเต็มไปด้วยคอนเนกชั่น เมื่อสักวันหนึ่งเราจะได้มาทำธุรกิจด้วยกัน (เมื่ออีกละ ฮ่าๆ)

ชาร์ตว่าเคล็ดลับตรงนี้หลายคนเอาไปใช้ได้จริงๆนะ เวลาทำข้อสอบหรือถึงจุดที่ต้องเลือกอะไรที่สำคัญในชีวิต ถ้าเขาไม่รู้ว่า จะตอบข้อไหน ลองตัดตัวเลือกที่ไม่ใช่ออกไป เราอาจเจอคำตอบเลยก็ได้

หลังจากสอบเข้าคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้ ชาร์ตก็ตั้งใจเรียน ตั้งใจจะเป็นนักบัญชีที่เก่ง จะคว้าเกียรตินิยมอันดับ 1 ไปฝากพ่อแม่ให้ได้ พอตั้งเป้าไว้อย่างนั้นแล้วก็ต้องไปให้สุดๆ เลยคิดว่า วันหนึ่งที่เราเรียนจบ เราจะได้ทำงานอยู่บริษัทใหญ่ๆ เวลาไปตรวจสอบบัญชีลูกค้าที่ต่างจังหวัด หลังเลิกงานจะได้แวะเที่ยวตลาดเที่ยวทะเล ภูเขาแบบที่ชอบ

แต่ชาร์ตก็เจอจุดเปลี่ยนสำคัญที่สุดในช่วง “ฝึกงาน”

พอได้ลองทำตามแผนที่วาดไว้จริงๆ แล้ว ชาร์ตก็กลับรู้สึกว่ามันเป็นยาขมสำหรับเขา ชาร์ตรู้สึกเครียดจัดกับเอกสารและความรับผิดชอบในหน้าที่ เวลาไปออกงานต่างจังหวัด กว่าจะเลิกงาน ได้กลับที่พักก็ตึก แหบจะไม่มีเวลาไปนั่งชิลๆ ที่ร้านอาหาร หรือได้ไปเที่ยวที่ไหน (ก็แหงสิ เขาส่งเรามาทำงาน ไม่ใช่มาเที่ยวซ้ำๆ) เวลาคุยกับลูกค้า ก็คุยแต่เรื่องขอค้นตรวจเอกสาร ไม่ได้ไปคุยเจรจาธุรกิจแบบที่ป้าเคยทำ

ชีวิตการเป็นอดีตฝึกหัดของชาร์ตตอนนั้นจะเรียกว่าเป็นฝันร้ายที่อยากปลุกตัวเองให้ตื่นเลยก็ว่าได้ ในแต่ละวันชาร์ตเอาแต่ตั้งคำถามที่ไร้คำตอบกับตัวเองว่า “ฉันมาทำอะไรที่นี่” เพราะต่อให้เงินดี สิ่งคมดี เพื่อนดี แต่ก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่เขาเลย

เวลาเราทำอะไรที่มันไม่ใช่ เราจะมองนาฬิกาบ่อยๆ เผื่อรอเวลาเลิกงาน ชาร์ตเชื่อว่าหลายคนที่กำลังฝันทำงานในตำแหน่งที่ตัวเองไม่สนุกก็อาจจะเป็นเหมือนกัน

หลังจบฝึกงาน ชาร์ตเกือบจะเข้าไปเรียนสายอื่น เริ่มอ่านหนังสือใหม่อีกครั้ง เพราะคิดว่าเรียนใหม่อีก 3-4 ปีก็ไม่เห็นเป็นไร ดีกว่าทำงานที่ตัวเองไม่รักไปตลอดชีวิต แต่ตอนนั้นก็มึนเพื่อนสนิทอย่าง “กานต์” นี่แหละ ที่มาพูดกรอกหูให้ฟังตลอดว่า “เสียเวลา!” แถมถ้าย้ายสายแล้วมันไม่ใช่ขึ้นมา ก็เสียเวลากว่านี้อีก

สุดท้ายเราจึงทนเรียนต่อจนจบให้พ่อแม่ชื่นใจ แล้วหาเวลาที่เหลือต่อจากนี้จนกว่าจะจบปี 4 ไปเรียนวิชาเลือกที่คิดว่าจะเป็นประโยชน์ในอนาคต เช่น อสังหาริมทรัพย์ (ไว้ดูทำเล เพื่อลงทุนในคอนโด ที่ดิน) ไฟแนนซ์เบื้องต้น (เพื่อบริหารการเงินตัวเอง) เวลาเสาร์ - อาทิตย์ที่เหลือก็ตั้งหน้าตั้งตาทำงานพิเศษเก็บออมเงินไว้ใช้หลังเรียนจบ

วิธียาทุนสำรองเลี้ยงชีพของชาร์ตในตอนนั้นก็คือ “ทำอะไรได้ก็ทำ” ไม่รู้หรือกว่าตัวเองถนัดอะไรไม่ถนัดอะไร

เราชอบไอศกรีมร้าน Gelato44c ที่หน้ามหาลัยมาก พอรู้ว่าเขาเปิดรับตำแหน่ง “เชลล์วางขายตู้ไอศกรีม” โดยได้ส่วนแบ่งจากยอดขายที่วางตู้ที่ริบสมัครเลย ทำให้วันว่างเสาร์ - อาทิตย์คือวันที่ชาร์ตต้องตระเวนไปที่ต่างๆ เพื่อหาตลาดวางขาย ชาร์ตไม่มีประสบการณ์ใดๆ เลยเกี่ยวกับการเป็นเชลล์ ใช้ความศรัทธาในสินค้าล้วนๆ เพราะคิดว่ามันอร่อยและราคาเข้าถึงได้แค่นั้น เทคนิคการขาย การพูดก็ไม่มี อาศัยว่าตัวเองดูเป็นคนไม่มีพิษมีภัย น่าจะบุกเข้าหาคนแปลกหน้าได้แบบไม่โดนไล่ตะเพิด

ช่วงรับปริญญา ชาร์ตเห็นโอกาสก็เลยชวนเพื่อนขายดอกไม้ ได้กำไรเป็นกอบเป็นกำ แต่ที่พีคและเจ็บที่สุดคือตอนเปิดเพจขายเสื้อผ้ามือสองของตัวเอง แบบเสื้อเราดูแลดี ๆ ซื้อมา 400 บาท สุดท้ายขาย 50 บาทยังขายไม่ออก ทำให้รู้ค่าของเงินมากขึ้นว่า มันไม่ได้หาง่ายแบบที่เราคิด

นึกย้อนไปก็ทำตัวเอง ตอนเปิดเพจขายเสื้อผ้ามือสอง ชาร์ตไปขอจากเสื้อผ้าจากเพื่อน ๆ มาขายด้วยนะ จะด้วยแคปชั่นที่ไม่เข้าตาหรืออะไรก็แล้วแต่ ปรากฏว่าขายไม่ออกเลยสักตัวเดียวแฮ็ย! ธุรกิจแรกของตัวเองจริงจังเลยนะ เปิดเพจขายของครั้งแรกในชีวิต เสียเงินบุกโฆษณาไปหลายพัน ยังขายไม่ออกสักตัว สุดท้ายเลยต้องขนเสื้อผ้าทั้งหมดไปอ้อนวอนขอแม่ค้าที่อนุสาวรีย์ฯ ให้รับฝากขายที่หน้าร้าน ขายได้ค่อยแบ่งตังค์เรา ตื้ออยู่นานกว่าแม่ค้าจะใจอ่อน ผ่านไป 1 เดือน แม่ค้าโทรศัพท์มาเรียกให้ไปรับของคืน เพราะขายไม่ออก เกะกะร้านเขา

สุดท้ายไม่รู้จะทำยังไง เลยแบกไปนั่งขายเองที่หน้าลานอนุสาวรีย์ฯ ถึงจะขายหมดเกลี้ยง แต่ก็เจอต่อราคายับ จากหลักร้อย เหลือหลักสิบ พอขายหมดก็ปิดเพจไปเลย

นอกจากจะขยันหาเงิน ตอนนั้นชาร์ตยังใช้เงินประหยัดแบบสุดๆ ได้เงินค่าขนม แต่ะเลียดจากที่บ้านก็เก็บทุกเม็ด เพื่อนชวนไปกินข้าวนอกโรงอาหารก็ไม่ไป เพราะอาหารในโรงอาหารราคาถูกที่สุดแล้ว เพื่อนชวนไปเที่ยวก็บอกปิด น้ำดื่มก็เอาขวดเปล่าไปกดที่ห้องสมุดฟรี

ตอนนั้นชาร์ตไม่รู้สึกขาดอะไรนะ กลับมีความสุขและภูมิใจในตัวเองมาก เพราะรู้ว่าชีวิตจริงจะเริ่มต้นหลังเรียนเราจบมหา'ลัย และไม่ได้ขอเงินพ่อแม่กินใช้ ดังนั้นรีบเก็บออมไว้ตั้งแต่ตอนนี้ดีที่สุด!

ชาร์ตคิดว่า การได้ทำงานหาเงินด้วยตัวเองทำให้ความคิดเราโตขึ้น เราจะเห็นโลกอีกมุมหนึ่งที่ไม่เคยเห็น มาถึงตรงนี้อากขอบคุณครอบครัวมาก ๆ ที่ไม่เคยซื้อของแบรนด์เนมให้ ขอบคุณที่ไม่ได้พาไปกินของหรู ๆ ขอบคุณที่ไม่เคยพาไปต่างประเทศเลย เพราะทั้งหมดนั้นทำให้ชาร์ตเป็นคนที่ยากได้ อากมีอะไร ต้องรู้จักทำด้วยมือเราเอง (ไม่ได้ประชดนะ ขอขอบคุณจริง ๆ)

ผลจากความพยายามเก็บเงิน ทำให้ชาร์ตเรียนจบมาพร้อมเงินติดตัวห้าหมื่นบาทถ้วน (อั่งเปาก็ไปไปหลายหมื่นละ แต่ผลงานที่ทำแทบไม่ได้กำไรเลย ฮ่า ๆ) ตามว่าเงินก้อนนี้ทำให้เราอุ่นใจม๊าย คำตอบคือ “ไม่เลย” เพราะทุนนี้น่าจะทำให้เรากินนอนดีฟุ้งเจย ๆ ได้แค่ 4 เดือน โดยไม่มีสมัครงาน และนั่นเป็นเหตุผลให้ชาร์ตกลับไปทำงานอดิศักดิ์อีกครั้งหลังเรียนจบ

เล่ามาถึงตรงนี้ ชาร์ตขอเคลียร์ให้ชัดเจนว่า ไม่ใช่อาชีพพนักงานบัญชีไม่ดีนะ แต่ผิดที่ตัวชาร์ตเองที่ไม่เหมาะกับอาชีพนี้

พอกลับเข้าไปทำงานอีกรอบ ชาร์ตก็เป็นเหมือนเดิม นั่งมองนาฬิกาบ่อย ๆ เผื่อเวลาเลิกงาน รู้สึกหดหู่ใจกับสิ่งที่ตัวเองเป็น เราารู้สึกว่าตัวเองไม่มีค่า ไม่มีความสุข เลยชอบเดินไปเรื่อยเปื่อย เบิกเครื่องเขียนทั้ง ๆ ที่ไม่จำเป็นต้องเบิก เดินมองรอบ ๆ ออฟฟิศทุกชั้น เดินไปถ่ายเอกสารจุดที่อยู่ไกล ๆ พยายามใช้เวลาหลบอยู่ในห้องน้ำให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้!

ระหว่างทางเดินผ่านห้องผู้บริหารระดับสูง ชาร์ตแอบชะงักดูเห็นห้องไปรุ่ง ๆ มีโต๊ะใหญ่ ๆ กับเอกสารเล็กน้อยยให้เข็น ห้องนั้นเป็นห้องเทา ๆ แต่โล่งและดูสงบ ประดับด้วยวิวตีกรอบถนนสาทร แล้วชาร์ตก็เกิดคำถามในหัว ที่ทำให้รู้สึกเหมือนเห็นฟ้าผ่าเลยคือ...

“ตอนอายุ 40 - 50 ปี เราอยากเป็นเหมือนเขาหรือเปล่า”

โอ้โห! เหมือนจุดพลุฉลองให้กับตัวเอง เพราะชาร์ตได้คำตอบแบบไม่ต้องคิดเลยว่า “ไม่อย่างนั้นอน!” ถ้างั้นแปลว่า ที่เรารู้สึกตัวเองไม่เก่ง ไม่มีแรงจูงใจในการใช้ชีวิตตอนนี้ เป็นเพราะเราเดินผิดทางนี่เอง เราเพิ่งอายุ 22 เอง ชีวิตมีทางเดินอีกเยอะแยะ เปลี่ยนทางเดินเถอะปีหมพร!

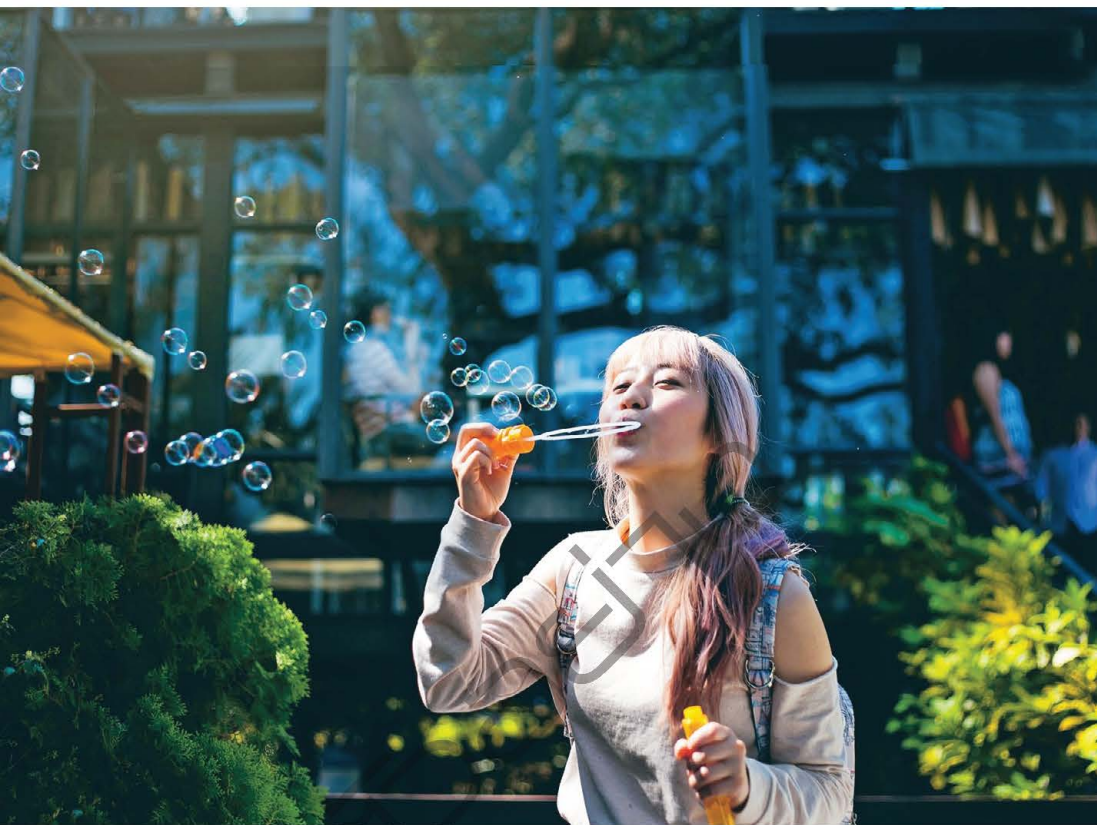

ในตอนนั้นเพื่อนที่คณะส่วนใหญ่ถ้าไม่เรียนต่อ ก็ทำงานสายบัญชี หรือไปสานต่อกิจการครอบครัว มีจำนวนแค่หยิบมือที่ออกนอกกรอบไปเลย ซึ่งหนึ่งในแรวไรโอ همینันก็คือกานต์ คนเดียวในคณะที่ไปเอาดีด้านการเป็น “ยูทูเบอร์”

ที่ผ่านมา ต่อให้กานต์ที่สัมผัสถึงความทุกข์ใจของชาร์ตมาตลอด จะเอ่ยปากชวนให้ลาออกมาทำช่องยูทูบด้วยกันหลายครั้ง แต่ชาร์ตก็ลังเล เพราะคิดว่าเป็นอาชีพที่แปลก ไม่นั่นคง จะรอดสักกี่ปี อยู่ๆไม่รอดจะทำไงต่อ (สมัยนั้นยูทูเบอร์ยังเป็นอาชีพที่ไม่มีใครรู้จัก เหมือนรถจักรยานในวันที่โลกกำลังขี่ม้ากันอยู่นั่นแหละ) กว่าจะตกลงปลงใจมาลงเรือลำเดียวกันก็ปฏิเสธกานต์ไปหลายรอบ

หลังจากลาออกจากงานบัญชี ชาร์ตยังอยากทำอาชีพที่ดูมั่นคงต่อไป จึงไปสมัครเป็น “ผู้ช่วยโบรกเกอร์” เพราะหวังจะได้ทำงานใกล้ชิดคนรวย อยากรู้ว่าเขาทำอะไรกันถึงมีเงินมาก ๆ แต่ก็อยู่ได้ไม่ถึง 4 เดือน เพราะชีวิตวนเข้าสู่ลูบเดิม ชาร์ตพบว่าตัวเองไม่ชอบทำงานที่ต้องเข้าออกเป็นเวลา พักเที่ยงเราไม่อยากพัก เพราะอยากทำงานต่อและไม่หิว อยากหิวแล้วค่อยพัก อยากทำงานทั้งวันเพื่อจะได้กลับบ้านไว ไม่ต้องต่อคิวยืนรอรถตู้ยาว ๆ

วันหนึ่ง ชาร์ตโดดงานไปเดินร้านหนังสือเจียบ ๆ แห่งหนึ่งที่ชอบไปประจำ แล้วจู่ ๆ น้ำตาก็ไหลออกมาด้วยความตื่นตัน มีความสุขจนร้องไห้ เป็นโมเมนต์ที่ผ่านมาแล้ว 4 ปีก็ไม่ลืม เพราะมันชัดเจนมาก จำได้ว่าถ้ายรูปพื้นของร้านหนังสือที่วางเปล่าไม่มีคนไว้ด้วย สุดท้ายก็เลยตัดสินใจลาออกมาอีกรอบ เพื่อมาลงเรือลำเดียวกับกานต์สักตั้ง!

ตอนที่มาทำงานกับกานต์แรก ๆ ชาร์ตยังกังวลเรื่องรายได้เลยไปสมัครเป็นเซลส์ขายประกันและเครื่องกรองน้ำควบคู่ไปกับช่วยกานต์ดูแลเอกสารและรับตำแหน่งผู้จัดการ (ชาร์ตได้ส่วนแบ่งจากการเป็นผู้จัดการ เพราะกานต์นับถือชาร์ตเรื่องการคุยกับคนอื่นมาตั้งแต่สมัยเรียน ซึ่งกานต์จุดอ่อนในตัวกานต์ได้ดี จนตอนนี้ชาร์ตก็ยังไม่เข้าใจว่าทำไมกานต์ถึงคิดแบบนั้น) ในตอนนั้นเราก็คิดในใจว่า ถ้าทางนี้ไม่เวิร์คค่อยไปเรียนต่อละกัน ยูทูเบอร์มันจะไปได้ไกลขนาดไหนนะ อยากู้จริงๆ

ชาร์ตช่วยงานกานต์เรื่อยมา จนกระทั่งคนเริ่มรู้จัก เริ่มมีผู้ติดตามส่วนตัว กานต์พูดให้ฟังประจำว่าในความเป็นจริงแล้วชาร์ตเหมาะกับการเป็นคนที่อยู่หน้ากล้องมากกว่า วันหนึ่งกานต์เลยเสนอว่าอยากจะลองทำช่องให้...

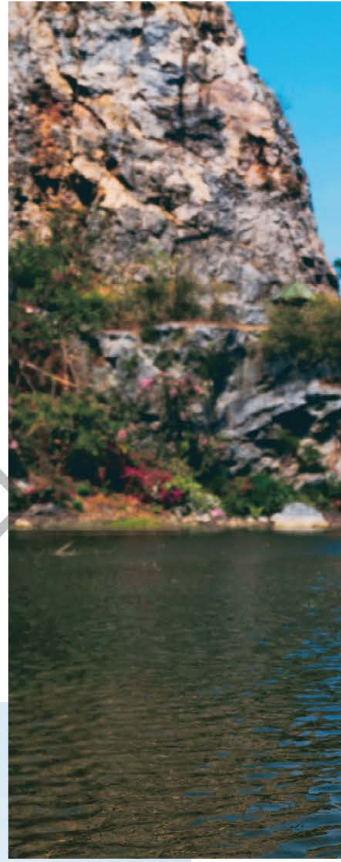
หา! ฉันทึ้นนะ พูดก็ไม่เก่ง ทำอะไรก็ซุ่มซำม

แต่กานต์ก็ยังยืนยันว่าชาร์ตทำได้ โดยบอกว่า “แกต้องมีคู่หูอีกคนมาเป็นลูกคู่ เต็มเราหาให้”

ตอนนั้นกานต์ตั้งใจให้ชาร์ตทำช่องกับยูทูเบอร์อีกคนที่มีการติดตามราว ๆ เจ็ดหมื่นคน ภาพในหัวของกานต์คือช่องรีวิวของเด็กที่มีคู่หูผู้หญิงเป็นตัวดำเนินเรื่อง คนหนึ่งพูดเก่ง ส่วนอีกคนหนึ่งคือเราเอง

แต่เมื่อใกล้ถึงวันนัดถ่ายทำเทปแรกแถว ๆ สยามฯ ยูทูเบอร์อีกคนดันติดธุระ มาไม่ได้!

วินาทีนั้น ความรู้สึกของชาร์ตเหมือนโลกพังทลายลงไปตรงหน้า อัดอันจนร้องให้ออกมากกลางสยามฯ เพราะคิดว่า “เราเหลือเงินเก็บน้อยลงทุกวัน ๆ แล้วนะ เราไม่อยากจะใครแล้ว ทำไมเราถึงลุยเดี่ยวไม่ได้ แกไม่เชื่อใจเราหรอ”

พอเห็นสภาพเราวันนั้นกานต์ก็ตกใจ เลยบอกว่า งั้นไม่ต้อง
รอแล้ว ให้ซารต์ลุยทำของคนเดียวเลย พร้อมช่วยตั้งชื่อช่องให้ซารต์
ว่า “ซารต์ แบร์” (เพราะเห็นว่าซารต์ข้วนเหมือนหมี แถมท่าทาง
เวลากินก็ยิ่งเหมือนหมีอีก) แต่พอลองอ่านออกเสียงดู คิดว่าเด็ก ๆ
อาจออกเสียงยาก เลยเปลี่ยนจากซารต์เป็นซัน (sun) เพิ่ม
ลูกเล่นด้วยการใช้คำว่า beary ให้ดูน่ารัก กลายเป็นที่มาของ
ชื่อ “Sunbeary”

คลิปวิดีโอแรกที่ทำออกมาคือ “Slime Coke” ความยาว 4.13 นาที ชาร์ตยังจำความรู้สึกวันนั้นได้ดีว่าตื่นตื่นแค่นั้น เราพูดหน้ากล้องคนเดียว รีวิวคนเดียว จำได้ว่าพูดตืดๆ ซัดๆ อยู่หลายเทค แต่ “สวัสดีค่ะ ชานเองค่ะ” ก็เทคยับ พูดมากกว่า 50 ครั้งเห็นจะได้ แถมยังต้องต้นสดไม่มีสคริปต์ โจทย์คือ คิดอะไร รู้สึกอะไรก็พูดไป เอาให้จบแล้วกัน

เวลาผ่านไปหลายชั่วโมง กานต์ลองแก้ปัญหาด้วยการมานั่งหลังกล้องเป็นเพื่อน แล้วให้ชาร์ตคุยกับหลังกล้องแทน ในตอนนั้น การที่พิธีกรคุยกับตากล้องเป็นอะไรที่แปลกมากๆ รายการออนไลน์ส่วนมากก็เป็นการคุยกันหน้ากล้องหมด เราลากการถ่ายทำจนจบคลิปแรกยาวนานถึง 2 ชั่วโมง แต่พอมาลองตัดต่อจริงๆ กลับพบว่า “เฮ้ย! กลมกล่อมดีแฮะ”

ช่อง Sunbeary เลยกลายเป็นช่องแรกๆ ของยูทูเบอร์ ที่มีพิธีกรเดี่ยว แต่มีตัวละคร 2 คน คือคนหน้ากล้อง และหลังกล้อง คุยกันตลอดคลิป

จากคลิปวิดีโอแรกๆ (บังเอิญ) เป็นธรรมชาติ และเข้ามาในจังหวะตรงกับความต้องการของตลาดพอดี เลยทำให้ Sunbeary ได้รับฟีตแบ็กค่อนข้างดี ทุกอาทิตย์ชาร์ตจะไปสำรวจหาของเล่นใหม่ๆ มารีวิว หากคอนเทนต์ให้คนดูเราสนุกไปเรื่อยๆ

ชาร์ตคิดเสมอว่า คอนเทนต์ออนไลน์ที่ดีต้องจริงใจกับคนดู เพราะเชื่อว่าคนดูต้องสัมผัสได้แน่ๆ

พอทำช่องยูทูบได้หนึ่งปี ชาร์ตก็เริ่มรู้สึกว่าอินเนอร์และความสนุกที่เคยมีเริ่มถดถอย แต่กลับค้นพบว่าแพสชั่นของชาร์ตจริงๆ คือ ชอบกิน ชอบเที่ยว อาจเพราะสมัยเด็กไม่ค่อยได้ไปไหน

ทั้งชีวิตเคยไปแค่สุพรรณบุรีและพัทธยา พอมีโอกาสไปถ่ายคลิปโปรโมตการท่องเที่ยวประเทศไทย ที่เมืองต้าเหลียน จึงทำให้ค้นพบมุมพลังแห่งความสุขอย่างบอกไม่ถูก ชาร์ตเลยตัดสินใจคุยกับกานต์ และทีมงานตรงๆ ว่าอยากจะทำคอนเทนต์ช่องจากการรีวิวของเล่นมาเป็นสายท่องเที่ยวแทนในภายหลัง กลายเป็นที่มาของ "Sunbeary Channel" สายกิน ที่หลายคนรู้จักในเวลาต่อมา

